

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον δριβμοδιεν χρόνον
'έδρα μας ή πόλις ή τών Παρθενώνων.

Δύο του μινός Γεννάρι,
φθάνουν οι Καλικαντζάροι.

'Έτος χίλια κι' οκτακόσια κι' ένενήντα σόν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μέσ' σ'τόν ψεύτη τόν ντουνιά

Πούντος εξακόσια πέντε και σαράντα
και 'σ'τόν έξω κόσμο σοδορά συμβάντα.

Τόν Βυζάντιον κι' έγώ θλιβερά μοιρολογώ.

Αίματ'α τὰ ρήματα τής μαγικής σου πένας
σου πλέκουνε στεφάνι,
ο λόγος επιτάφιος δέν εμπορεί κανένας
σάν τούτο νά σου κάνη.

Ραμμάτων μέλισσα χρυσή ξηνητεμένη χρόνους
έξ γλύκανε, μάς κέντρωσε σάν πόνεσι κι' έκείνη,
έν τὸ κεντρί λησμονηθή μέ τούς πικρούς του πόνους
ένάτο τὸ λόγου τής τὸ μέλι θ' άπομείνη.

'αὐτός τοῦ ξεψυχίσματος ὁ τελευταῖος βόγγος
δέν ἦταν παρὰ φθόγγος
ο κρινόλευκη ψυχή και φιλοσόφου στόμα,
νά κλεισθῇ λαχτάρισε 'στό πατρικό του χῶμα.

Εκάλωντα μέ χορὸ και τραλαρέ λαρό.

'Αρχιμηνιά κι' άρχιχροιά
κι' άρχή καλός μας χρόνος,
κι' άς ρίξη μία κανονιά
κάθε Ρωμῆς Βαρόνος.

'Αη Βασίλης—τί γιορτή,
τί λάμψις κι' εὐωδία! —
βαστά λιθάνι και χαρτί
κι' έναν ζουρλομανόα.

'Αη Βασίλης 'πλάκωσε
και τούμπανα βαρεί,

κι' ὅποιος Ρωμῆς άμάκωσε
αὐτός θά τὸν χαρῇ.

'Αη Βασίλης στρώνεται
'στό πράσινο τραπέζι,
πληθύνει και πληθύνεται,
και παίζει, παίζει, παίζει.

'Όπου τὸ πόδι του παταῖ
φωναῖς και μπωναμάδες,
φωτίζουν ἑλίνοι Στρατοὶ
και ἑλίοναί 'Αρμάδες.

Βγαίνουνε μέσ' από κουτιά
σειρήνια και σπαλίταις,
και ξεκουφαίνουνε ταῦτά
ταμπουνάις και τρουμπάιταις.

Και καθενός θαλασσινοῦ
τοῦ δίνει παιγιδιά
ζαχαρωτὸ Καραμπουρνῶ,
μελάνιο Σκαριδάκι.

'Αη Βασίλη χορευτή,
πού κι' άλλοτε μάς γνῶρισε,
μέσ' σ'τὴν κατάντια μας αὐτή
και πάλι καλὸς ὤρισε.

Κάτσε νά φῆς, κάτσε νά πῆς, κάτσε νά τραγουδήσῃς,
κάτσε νά 'ῆς Ρωμῆτικο, νά 'ῆς μεταρρυθμισεῖς,
και πέτῃς σ'τὴν πῆτα
και 'πὲς τὴν ἄλφα βῆτα.

'Αη Βασίλης σταματῇ και λείει τόσα χωρατά.

Γοργός κι' από τὴν ράτσα σας
ἐπίρατα,

κι' ἐπύταξα τὴν φάσσα σας
κι' ἔξερασα.

Ἐμπροσά 'στὴ νέα φήμη
κοντοστάθηκα,
εἶδα τὸν κύρ Ζαήμε
κι' ἐβουδάθηκα.

Χαρά 'στον τὸν δαστέρα
καὶ τὸ κόμμα του,
νὰ μία μουζαλιτέρα
γιὰ τὸ στέμα του.

Παντοῦ ζωῇ, φωτιά,
καὶ νία πράγματα,
μεῦ 'πῆρνε ταυτιά
μὲ τὰ προγράμματα.

Ἐστὴν γῆ τῆς ζευκαῖας
γοργή βελτίωσις,
χαλάλ' ἢ τῆς Τουρκιαῖας
ἀποζημιώσεις.

Τάξις σὲ κάθε μέρος
καὶ περίπολοι,
καὶ πέρνει δρόμ' ὁ γέρος
γιὰ τὴν Τρίπολι.

Ποῦ πῆς, κορμὶ χυτὸ,
μὲ τὸ μπαουλοῦ σου;
παππού, σὲ χαιρέτω
καὶ μένω δούλος σου.

Πάω μὲ τὸν Βοριᾶ
'στοὺς Τριπολίταις μου,
νὰ 'βροῦν παρηγοριά
'στῆς φανορίταις μου.

Πάω νὰ ἐγάλω λόγο
μ' ἄλλα φούμαρα,
νὰ 'δοῦνε πῶς δὲν τρώγω
τόττα κούμαρα.

Πάω νὰ γαλθανίσω
τὴν Ἑλλάδα μου,
καὶ νὰ καλαναρχήσω
τὴν φυλλάδα μου.

Μοῦτρα νὰ 'δρῶ γυρεῖω
ὑποψήφια,
καὶ ρίβω ρίβω ρίβω
δι' ἐρίφια.

Γράφω 'στὰς Συντεχνίας
νὰ μοῦ δώσουνε,
κι' ἐκ τῆς ἀμνηχανίας
νὰ μὲ σώσουνε.

Ἦπίστε μου καθαρά
τί παραγγέλλεττε,
'πίστε μου φανερά
καὶ σὺς ποῖόν θέλετε.

Μὲ τοὺς λοιποὺς ἔξισου
τὸν προσδέχομαι,
κι' αὐταῖς μοῦ λίνε αἰῶσου
καὶ δὲν ἔχομε.

Ἐπιτομή καινούρια γεμάτη φούρια.

Ἄη Βασίλη, κάθισε καὶ 'πίς μας μέσ' στὴ χάρα
ποῖός θάδωγ' μία' ἀπ' τὰ λευκὰ καὶ ποῖός ἀπὸ τὰ μαύρα.
Ἄη Βασίλη, πούθρασε ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
κάτσε καὶ σὺ τῶν ἐκλογῶν νὰ 'ἔῃς τὴν φασαρία,
μὲς 'στῆς Ἀθήνας τῆς μουρλῆς ἐγγράφου τὰ Μητρώα,
ποῦ Μανσελεῖα στήνονται κι' Ἀγάλματα κι' Ἡρώα.

'Πίς μας σὲ ποῖόν νὰ δείξωμε
ἀγκαλωτὸ ματσούκι,
'πίς μας σὲ ποῖοῦ νὰ ρίξωμε
τὴν κάλπη μονοκούκι.

Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιά, σὲ τοῦτο σας τὸ χάλι,
ποῦ νὰ σᾶς 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ διάνος 'στὸ κεφάλι.

Ἔπινα τὸ σαλεπὶ μου
μὲ τῆς Ἀύγης τ'ἀστέρια,
κι' ἐννοῶσα μὲς 'στὴν τοίπη μου
τὰ κλέφτικὰ σας χέρια.

Μέσα 'στοὺς δρόμους 'γύριζα,
στεκόμουν 'στὰ καντούνια,
καὶ μόνος ἐφιθόριζα:
«χαρά 'στὰ τὰ ρουθούνια,
ποῦ μὲ μαντύλια δὲν σφαλοῦν
κι' ἐμπρὸς σὲ ψήφους γάταις,
καὶ ξίνας μύταις περγαλῶν
λεπταῖς καὶ ντυλικάταις».

Ἐβροντούσαν μ' ἄσφαيرا πυρὰ
τῆς τελευταῖας κανόνια,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
ἐμοῖραζα γαλόνια.

Κι' ἦλθε τραγῶμα μου πληθὺς
πολεμοκράκτου κόσμου,
καὶ Μπαρμπά, μούλεγε καθεὶς,
χρυσᾶ κι' ἐμένα δὲς μου.

Ἀνώτεροι κατώτεροι
μοῦ 'φώναζαν ἀμφοτέρω:
ρόλο κι' ἐμεῖς δὲν 'παίζαμε;
'στὸν πόλεμο δὲν 'πῆγαμε;
μήπως κι' ἐμεῖς δὲν 'τρέξαμε;
μήπως κι' ἐμεῖς δὲν 'φύγαμε;

Κι' ἐγὼ σπαλίσαις 'σκόρπιζα 'στὸ μουρμουρίζον γένος
γιὰ νὰ μὴν κλαῖν' σήμερα κανεὶς ἀδικημένους.
Μὴν κλαῖς, Ρωμάλικο μαντρί,
ποῖός εἶδε πράσινο δαντρί
καὶ 'στὴν κορφή παλάμματα
καὶ γιὰ σπαλίσαις κλέμματα;

Πήγα σὲ βρόσας γιὰ νερό,
μὰ δὲν εὗρηκα στάλα,
καὶ μὲ τὸ χεῖλος φλογερὸ
τὸ βάζω 'στὴν τρυχάλα.

Ἀποσταμίνος ἔφθασα 'στὸν Δήμαρχο 'μπροστὰ
κι' ἀμὰν νερό, τοῦ 'φώναξα, γιὰ χεῖλη σεβαστά,
πάω καὶ 'στους Συμβούλους του, τὴν δίψα μου τοὺς εἶπα,
κι' ἐκείνοι μ' ἐξαπέστειλαν νὰ 'βρῶ τὸν Σουμαρίπα.

Τὴν τελευταίην ὥρτασα,
δλους σὰν πρὶν τοὺς 'θρήνα,
κι' ἤπια παντοῦ κι' ἐχόρτασα
λόγια γεμάτα γλύκα.

'Στὴν πλάσι σας τὴν ἀχαρή,
ποὺ βελτιώσεις θέλει,
τὸ κάθε χεῖλος ζάχαρι,
τὸ κάθε στόμα μέλι.

Παράτας θέρους πολὺς
κι' ἄλογα μὲ σπιρούνια,
καὶ γιὰ τὰ γίδια τῆς Βουλῆς
τροκάναις καὶ κουδούναις.

Κι' ἄκουσα νῆον ἐκλογῶν ἀντάραις καὶ σεισμοῦς
καὶ ρήτορας δριμύε,
κι' ἔδωσα καραγκιόληδες γιὰ τοὺς συνδυασμοῦς,
ποὺ μένουν ἐκπρεμείς.

Ἀρχιμηγιὰ κι' ἀρχιχρογιὰ,
— 'φληή μου δειντολιθανιά —
πάρε' ἐκλογαίς φουριόζοι

ζυλάνο καραγκιόζη,
ποῦ τοῦ τραβάτε τὴν κλωστή κι' ἀπάνω κάτω στίκει
σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα κάθε Ρωμηοῦ ζευζέκη.

**Ἰπποναμάδες μας κι' εὐχαίς,
ὅπου πύθονται σὰν βροχαίς.**

Μ' ἓνα χαρούμενο σκοπὸ
θὰ ξαναρχίσω τώρα
εὐχαίς μεγάλαις νὰ σᾶς 'πῶ
καὶ νὰ μοιράσω ὄρα.

Παῖζω λαγούτα καὶ βολιὰ
μὲ μιὰν εὐχή 'στὸν Βασιλεῖρα
τὸ κτυπημένο πόδι του νὰ γιάνη 'στὴν ἐντέλεια
καὶ μιὰ χαρὰ νὰ σηκωθῇ νὰ πᾶρ 'στὴν Δεκέλεια.

Εἰς τὸν σεπτὸν Διάδοχον χαραίς, ψωμί κι' ἄλατι,
καὶ νῦναι καλοροζικό το νῆο τοῦ Παλάτι.

'Στὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τῆς Κρήτης Ἡγεμόνα,
νὰ τῆς φορέσῃ 'γρήγορα τὴν πατρικὴ Κερῶνα.

Τοῦ Προδουρτοῦ μαντίκα γιὰ τῆς φρίνας τοῦ μουστάκαις,
'στὸν εἰρηνικὸ τὸν Κόρπα τῆς εἰρήνης σακαράκαις.

'Στὸν Ἀντώνη Μουμεράτο
ἔναν κόκορα νυχάτο
γιὰ νὰ περπατῇ νὰ κρίνῃ
τὴν Ρωμῆ Δικαιοσύνη.

Εἰς τὸν Νίγηρ νάναι πάντα μαθηματικὸς ἀλλήρος
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν κἀλην νὰ μὴ ἔβγῃ τώρα νέγρος.

Ἐπὶ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν στολίδι λαμπρὰ,
ραχάτι καὶ ταμπάκο,
κι' ἀπὸ καπέλα γυναικῶν λουλούδια καὶ φτερά
ἐπὶ τὸν Τριανταφυλλάκο.

Προβιδιασμοὺς ἑτοῦς φέροντας τοῦ Ναυτικοῦ τὰ πρῶτα
νὰ δούν τὸ φῶς τὰληνὸν μὲ τοῦ Χριστοῦ τὰ Φῶτα.

Ἐνα θώρακα καὶ ροῦστα
ἐπὶ τὸν παπποῦ τὸν Ντεληγιάννη,
καὶ ποδήλατο καὶ σούστα
γιά τὸν δρόμο ποῦ θὰ κάνῃ.

Εἰς τὸν Κόντη τὸν Κορριάτη μίς ξερὸς ἔλθῃς κλαδί
καὶ μὴ κοῦκλα παιχνοῖδάκι μὲ τῆς παπαρῶνας χρώμα,
Σύνεψι ἐπὶ τὴν Εὐταξία, ποῦναι καὶ παππὰ παιδί,
ἔρρικμοὺς τῆς βασικανίας νὰ διαβάξῃ γιὰ τὸ κόμμα.

Μὴ ξεχωριστὴ παντιέρα
καὶ μὴ ροῦσκα ἐπὶ τὸν Δραγούμη,
κι' ἐξοχότητος αἶμα
νὰ φουσκώῃ σὰν τουλούμι.

Ἐπὶ τὸν Σιμόπουλο, ποῦ νορώδῃ γιὰ Κυβέρνησι γιαγλίνι,
νὰ μαλλώσῃ μὲ τὸν Κόντη κι' ἀρχηγὸς αὐτὸς νὰ γίνῃ.

Ἐνα μπράβο ἐπὶ τὸν Σκουλοῦδῃ γιὰ τὴν Βίβλο τὴν Λευκή,
ποῦρα διπλωματικὴ,
καὶ τσατσάρα φιλιτισίγια
γιὰ τὰ σεβαστὰ τοῦ γένεα.

Ἄγεια ποῦρα ἐπὶ τὸν Βουδούρη
καὶ πολυτρόνα γιὰ χουζούρι,
μὲ τοῦ Μπουμπουλή δὲν ἔξω
τί καλὸ νὰ τοῦ προσφέρω.

Ἐπὶ τὸν Μπουφιῶδῃ δὲν ἄσκι,
ἐπὶ τὸν Παγὺ διπλὴ φασιὰ,
κι' ἔναν τὸρνο τοῦ Μιχαῆλ τὴν γλωσσίστα του νὰ βάνῃ
νὰ μὴν τρέχῃ σὰν ροδάκι.

Τοῦ κυρίου Διληγιώργη, Ρουμελιώτη Λεωνίδα,
μαχητὰς τριακοσίων γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Πατρίδα.

Τοῦ κυρίου Καραπάνου δὺς κοθόρνοις νὰ ψηλώσῃ
καὶ γιὰ στύλους τῆς Πατρίδος τῆς ἁρίδος του ν' ἀπλώσῃ.

Τοῦ ἑαυτοῦ ρεπουμπλικάνου
μονοκύματι παντιέρα,
κι' ἀπὸ μέρους τοῦ Σουλτάνου
Ὀσμάνι καὶ ταμπακίρα.

Ἐνα τοῦ Συγγροῦ τσιφλίκι ἐπὶ τὸν Ζυγομαλά πεσίκισι
καὶ ἐπὶ τὸν Ναυτικὸ Λεβίδῃ σὲ συνδασμὸ μὲ τίσι.

Ἐπὶ τὸν Ἀλικο τὸν Ρεσινα, τετραγωνικὸ κεφάλι,
δὺς συνδασμοὺς νὰ πλέξῃ μὲ Δραγούμη καὶ μὲ Ράλλη.

Ἐπὶ τὸν Σκουζὶ τὸν Τραπεζίτη, διπλωμάτη μὲ κουβέντα,
γιὰ τὰ δέματα τῶν Μινιστρῶν δὺς καινοῦρα φουρνιμέντα.

Τοῦ κυρίου Γουναράκη Κορδονάτος νὰ γένῃ
καὶ τὴν γούνα νὰ τινάξῃ καὶ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δέινα,
ἐπὶ τὸν τρανὸν τὸν Βενιζέλο, τοῦ Ζαῆμι συγγενή,
γιὰ τὴν Ἀίγινα μὲ κάληψι κι' ἄλλη μὲ γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἐνα γιὰ τὸν Ὀρίγων
τοῦ Ρεσινα πανταλόνι,
γιὰ τὸν Μακρυγιάννη γεία
καὶ δαμάσκηνα κομπόστα,
μυτερὸ στραβοσουγιά
ἐπὶ τὸν Σταυρόπουλο τὸν Κώστα.

Βῆμα γιὰ τὸν Φλογαίτη καὶ τὴν ἔδρα τὴν παλῆ,
καὶ φαλλίδι γιὰ νὰ κόψῃ νόμισμα, γένεια, καὶ μαλλιά.

Τοῦ Δημάρχου μὲ μοτίβι μὲ νερὸ γαμτὸ βέλλαις
καὶ ἐπὶ τὸν Δῆμου τοὺς Συμβούλους δι' ἀνέμους παπαρδαίλαις.

Εἰς καθένα ρασοφόρον Ἐπισκοπικὴν τιάναν,
καὶ ἐπὶ τὴν Πάτρας τὸν Δισπότην καθενὸς Μασσώνου κέραν.

Χειρφετίσιν καὶ δὺς ἐπὶ τὸν Ρωμῶν τὰ θηλυκά
καὶ πρὸ πάντων σὰν φουζίκου σὲ σερμὴν ἑμπορικὰ.

Νῆα μέτρα ἑτοῦς ἑμπορικοὺς καὶ μουλοῦλικά τετρίτια,
ἐτοῦς φυλακισμένους δλοὺς μαυρομένικα μαχαίρια.

Ἐπὶ τὸν πεινῶντας πείνας κρέο, ἐτοῦς χορτάτους ζεστασιά,
ἐπὶ τὸν Ἀρνέλο προσηγείας καὶ τοῦ φρέσκου τὴν ἑρσιὰ.

Ἐπὶ τὸν αὐτὸν τὸν Περικλῆτο ἔξω, χαλινὸ καὶ σέλα,
καὶ ἐπὶ τὸν Φασουλὰ μὲ βούρτα γιὰ τὴν ψεύτικη μασέλα.

Ἐπὶ τὸν Ρωμῶν, ποῦ λαρυγγίζῃ μὲς ἐπὶ τὸ σόμα τῶν ἀνδρῶν,
ἐπατόνωντας Ταμεία νὰ φωνάζουν σὰν τὸν Γκιώνη.

Καὶ κομπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῆς αὖ Ἑθνικῆς τῆς Ἀγωγῆς νὰ ἔχουν εἰς βιβλία
πρῶτον Ἡμερολόγιον τῆς ἑλευθέριας Κρήτης,
ἀντὶ δραγμῆς εὐρίσκειται ἐπὶ τὴν Βιβλιοπωλεία
κι' ἂς τὸν ἔχῃ δι' ἐγκόλπιον καθίνας συμπολίτης.

Εἰς τοῦ Λάμπη τὴν Μπαρτάνια, τὴν πηγὴν τῆς εὐτροφίας,
ἔχουσιν μὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς γελοιογραφίας
τῆς περιφανοῦς γραφίδος τοῦ Ἀνίνου μας τοῦ Θίμου,
ποῦ τῆς βλῆσις καὶ λὲς αὖθις μου,
δὲς μου μάτια νὰ τῆς βλῆσω καὶ λορμὰ νὰ τῆς λορμάρω,
μὲ πρὸ πάντων δὲς μου γρῆσα νὰ μπορέσω νὰ τῆς πάρω ».

Γάγαρ Ἡμερολόγιον εἰκονογραφημένον,
Δωδώνη δὲ καλούμενον κι' ἔχ' ἄριστα γραμμένον.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τῆς Ἀννης Σερούτου,
τερπνότερον ἀνάγνωσμα καθὲ σπητιοῦ λογιῶ.

Νὰ καὶ τοῦ Μαλακάση τοῦ Μίλου τὰ Συντρίμματα,
πολὺ χαριτωμένα καὶ εὐλογερὰ ποιήματα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, δλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἐπὶ τὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀρθμὸς.